

-DEMOKRASİDEN FAŞİZME-

Bu başlık altında yazı dizisi hazırlanırken, zorunlu olmadıkça kapitalizmin aşamalarını sayısal veriler ve istatistiklerle boğmaya çalışmadık. Amacımız da zaten bir “iktisatçı”nın rakamsal verileriyle hareket etmek değildir. Kapitalizmin gelişimini bir Marksist devrimcinin gözünden izlemek, analizlerin vardığı sonuçların sınıf mücadelesinin mücadele, örgütlenme ve toplumun hangi sınıflarıyla hangi bağlamda mümkün olabileceği ittifaklarına ilişkin öneriler sunmaktır.

Kapitalizmin doğumundan bugünkü aşamaya kadar olan irdelemelerin ortaya koyduğu sonuç şudur: Kapitalizm, sermaye birikiminin yoğunlaşmasıyla doğmuş olduğu ana karnı “ulus devletin” sınırlarına sığmıyor, bu sınırlar bu “şişkinliğe” cevap vermiyor. Bu olgu küreselleşmesinin nesnel koşuludur. Yer kürenin en ücra köşeleri bile küresel kapitalizmin pazarlarına açarken, bu “açılımın” önünde engel teşkil eden, belli sınırlarla tanımlanan, belli bir coğrafya bölgesinde egemenlik ifade eden ulus devlet “simgesel bir organ” a dönüştürülmüş, egemenlik alanları küresel kapitalizmin organlarına devredilmiştir. Dolayısıyla ulus devletin sınırları bizzat küresel sermaye tarafından ortadan kaldırılarak, sermayenin egemenliğine engel teşkil eden siyasi ve coğrafi sınırlar da ortadan kaldırılmaktadır. Bu olgu öncelikle iki paradigmayı değiştirmiştir.

Birincisi; Siyasi, ekonomik askeri, kültürel ve ideolojik temel gücünü aydın, bürokrat, asker, küçük ve orta burjuvazinin oluşturduğu sınıflar ittifakının emperyalist/kapitalizmin açık ya da dolaylı işgaline karşı verilen ve niteliği itibariyle içeriği burjuva olan Ulusal Kurtuluş savaşları dönemi bitmiştir. Kapitalizmin dönünde “Anti emperyalist” olmak ilerencilik vasfının bir ölçüsüdür, anti emperyalist olmak için anti kapitalist olmak gerekmiyordu. Ancak küresel kapitalizm döneminde anti kapitalist olmadan anti emperyalist olmak mümkün değildir. İçeriği anti emperyalist olsa bile anti kapitalist vasıf taşımayan hiçbir ulusal kökenli hareketin ilerencilik vasfı taşımayacağına inanmaktayız. Küresel kapitalizmin kendisi halkların (küresel kapitalizmin işgali altında bulunan ülkeler halkı) ve sınıfların (gerek işçi sınıfı gerekse doğal müttefiki haline gelen küçük ve orta burjuvazi) sosyalizmin ortak programında buluşmalarını zorunlu hale getirmiştir. Kapitalizmin tekelleşmesinin daha üst düzeyde tezahürü ulusal kökenli tekелci kapitalizmin egemenlik dönemlerinde az çok mal mülk sahibi olan, en alt düzeyde kapitalizmin artıklarından pay alan küçük burjuva ve orta burjuvaları eritmiş, bu grupları mülksüzleştirmiştir. Sınıflar bazında yeni kombinasyonlar oluşturmuştur. İletişim ve teknolojik alanlarda yoğunlaşan bu sınıflar işçi sınıfıyla ittifaka dünden daha yakın konumdadır. İşçi sınıfının örgütlenme ve mücadele ve örgütlenmesinde yeni bir güçtür.

İkincisi; Kapitalist sömürünün tahakkümü altında bulunan sınıfların politik tercihleri az çok “sol” yelpaze iken, küresel kapitalizmin yoğun sömürüsü altında kendilerine politik hedef gösteremeyen, kitleleri kapitalizme karşı bir çatı altında örgütleyemeyen sosyalist ve komünist örgütlenmelerin etkisizliği, güçsüzlüğü nedeniyle şaşkınlık içindedir. Yakın geçmişte “sol” ezilen

İdris Köylü tarafından yazıldı
Perşembe, 28 Mart 2019 19:18 -

---

kitlelerin bir kurtuluş ve mücadele sığınağı iken bugün kitleler popülizme kayarak gerici ve şoven sağın kitlesel tabanını oluşturmaktadır. Küresel kapitalizm sınıf sendikalarını, demokratik kitle örgütlerini etkisizleştirilmekte, ideolojik ve örgütsel çıkış yolu bulamayan kitleler faşizan “yeni sağın” kucağına itilmektedir. Gelir dağılımındaki uçurumun büyümesi, işsizliğin giderek artması, sosyal güvenlik mekanizmalarının işlemez ve etkisiz hale getirilmesi en çok bu kitleleri etkilemekte ve sınıf bilincinden ve sınıfsal örgütlenme ve öncülükten yoksun bu kesimler, içinde bulunduğu açmazın nedenlerini kapitalizmin yoğun sömürüşünde aramak yerine, kapitalizmin aynı ölçüde sömürsüne maruz kalan aynı sınıfa mensup kitlelerin, kışkırtılan etnik ve dinsel/mezhepsel inançlarında aramaktadır. Burjuvazi kitlelerin gerici eğilimlerini kışkırtmakta, farklı etnik kökene ve dinsel/mezhepsel inanca sahip kitleler birbirinin düşmanı haline getirilmekte, birbirlerini hedef göstermektedirler. Bu olgu objektif olarak devrimci sınıf hareketinin kitlesel tabanını oluşturması gereken, sömürünün eğip büktüğü kitlelerin faşizan “yeni sağ”a yönelmelerine neden olmaktadır. Sınıf sendikacılığı işçi sınıfı içindeki etkisini yitirmiş, prestijini kaybetmiştir. Varlıklarını sürdüren sınıf sendikaları ve demokratik kitle örgütleri ise ya kitleleri kucaklamakta etkisizdir ya da “sol” farkına varamadıkları ideolojik sapkınlıkları nedeniyle etnik ya da mezhepsel eğilimlere destek olmaktadır. Kapitalizmin tam da isteği budur. Kitle tabanını kaybederek marjinalleşen “sol”, toplumsal gündemi belirlemekten uzak kalınca toplum egemen sınıfların yarattığı yapay, suni gündemlerle yatıp kalkmaktadır. Kitleleri kucaklayan sınıf örgütünden yoksunluk İdeolojik bulanıklığı derinleştirmekte, suları bulandırmaktadır. Öyle ki bu bulanıklık AKP’yi Antiemperyalist saymaya kadar götürülmekte, daha kuruluş bildirgesinde bilmem hangi kökenden gelmeyi marifet sayan, faili meçhul cinayetlerin simgesi meşhur “Beyaz Toros arabalar” ının mucitlerinin kurduğu partiyi “kurtuluş öznesi” olarak görmeye kadar gitmektedir. Orta Doğuda Irak’ın, Suriye’nin, Libya’nın işgalinde emperyalizmin yedek gücü olanlar “en kahramanlar” olarak alkışlanmaktadır. Yaratılan, yaygınlaştırılan, gerici etki kitleleri kuşatmakta, bu kuşatılmışlıkta, yön ve hedef şaşkınlığı yaşayan kitleler bu güçlerin toplumsal tabanını oluşturmaktadır.

Devrimci sınıf hareketin hazır reçetesi yoktur ve olmayacaktır. Sorunlar çözümleriyle birlikte ortaya çıkarlar. Sorunun doğru tespiti, çözüm için doğru araçların yaratılması ve kullanılmasının da ön koşuludur. Tarihin devrimcilere yüklediği görev da budur ve bu nedenledir ki devrimciler sorunun tespiti ve çözümün öznesidirler. Çözümü ancak devrimci sınıfın yol ve yöntemleriyle mümkün olan bir meseleyi, tarihsel ömrünü öldürmüş bir sınıfın şu veya bu kliğinden beklemek, ya da orta yolcu bir zihniyetle “reform” paketleriyle sorunun çözümünün mümkün olduğunu, olabileceğini söylemek sadece egemen sınıfların işine gelecektir. Hasta can çekişmektedir ve reformlar aspiriniyle ölümcül hastayı yeniden sağlığına kavuşturmak olanaklı değildir.

Bu tespitin varacağı zorunlu sonuç öncelikle kitleler üzerindeki gerici etkinin kırılması ve gerici kuşatmanın yarılmasıdır. Bu elbette toplumun en geniş kesimlerini kucaklayan, kitleleri seferber etme yetkinliğine sahip, bir programı olan ve kitleleri yönlendirme kabiliyetine sahip bir örgütlenmenin yaratılmasına bağlıdır. Bu amaca yönelik katkıda bulunabilecek hiçbir toplumsal kesimi/gücü dışarda bırakma, burun kıvrma, küçümseme bu amacın provoke edilmesiyle eş anlamlı olacaktır. Toplumun farklı sınıf ve tabakalarının talepleri kucaklayacak, bu tepkileri sınıf mücadelesinin potasına kanalize edip bu potada eritebilecek bir sınıf örgütünün yaratılması bu günün ertelenemez acil görevi haline gelmiştir. Böyle bir örgütlenmenin ancak bir muhalif “güçler” koalisyonu ile yaratılabileceği öne sürülebilir. Peşinen belirtelim ki bir “güçler koalisyonu” böylesine çetrefil bir sorunun çözümüne hiçbir katkıda bulunmaz. Ancak, toplumun farklı kesimlerinin farklı taleplerine cevap verebilecek işçi sınıfı partisinin tartışmaz önderliğinde bir örgütlenmenin yaratılması, amaca yönelik ilk doğru ve kalıcı adımın atılmasıdır.